

„Al ja, Barndomsstiden er dog den lykkeligste Del af vort Liv! Om vi bare havde forstaaet at lætte Pæris paa den!“ Denne Ytring har jeg hørt de tusinde Gange og set den paa Bænk vist hundrede. Alle synes at være enige deri. „Naar man bare har haft et godt Hjem, saa maa ogsaa Barndomsstiden have været lykkelig!“ Stolegangen er jo en Leg, og de smaa Sorger, man har . . . aa, hvor smaa de er!

Jeg har stirret paa disse Ord, jeg har lyttet til dem og grundet over dem. Men de synes mig saa usande, saa forfærdelig usande. Følger man sig lykkeligere, medens man er Børn end senere? Dette er Spørgsmaalet og ikke det: Hvis jeg som Børn havde haft min nuværende Erfaring, vilde jeg ikke saa været umaadelig lykkelig ved mit sorgløse Liv?

Men det er dette, man forveksler. Det kommer ikke an paa, hvilken Del af vort Liv, der burde have været den lykkeligste, men hvilken Virkelighed har været det.

Da Barndomsstiden henhæfter man gjerne i et ligt rosenrødt Lys, fordi Sorgerne og Betyrningerne fra den Tid antager saa smaa Dimensioner senere i Livet.

Men den søltes ikke som de lykkelige, nei tro mig: vore Sorger dengang sølte vi saa uendelig store, saa meget større, fordi vi ikke kunde ræsonnerer over dem. Ingen er saa uhykkelig som et Børn, hvem noget gaar imod, ingen har saa liden Tærfst. Man synes underguden en Hærskares Mangfoldighed af Rensner, af Magter og af Tilfældigheder; man har ingen Modstandsraft og — ingen Ret til Modstand. Selv de skjellige Forældre kan ikke hindre, at en hel Del Rensnerer tilføjes deres Børn Sorger, som det tager sig gruelig nær af.

Jeg tænker først og fremst paa Børnets Skjæbne, naar det skal i Skole. Ofte har jeg sagt til mig selv: har da Alverdens Forældre glemt sin egen Barndom, siden de er saa selsindige i Salget af Skolen og Aldersgrænsen, da man sætter Børnet ind under disse fremmede Rensnerers Paavirkning? Har de da glemt sine egne Følelser og Indtryk fra den Gang, de var Børn?

Man siger, at Skoletiden er en lykkelig Tid. Men hvor meget sandt der end kan være i det, naar man tænker paa en Landskole med en enkelt Faberlig Lærer (jeg kender ikke disse Skoler), uagtet er det ialfald, naar Talen er om vore store kaserneagtige Skoler inde i Kristiania og lignende større Byer. Thi det er kun de Børn, som daade i sykkle Kræfter og i Gæner staar over Mængden af sine Kammerater, som følger sig vel inden disse store, tunge Mure, som stænger Børnet ind i et nødtvungen Samliv med Fiender, Uvenner — og Lærere.

Lykkelig? Jeg huffer en Dag af mit Skoleliv. Jeg var paa det nærmeste „færdig“ med min Uddannelse: jeg stude om nogle Aaender dimiteres til Artium. Det var Frikværter, og jeg gif op og ned i Fængselsgaarden, alene midt i Myldret med mine melanfolste Tanker. Da som der opigjennem Stolegangen en ganske ung Fru med en liden spinkel Gut ved Haanden. Han stude ind paa Skolen. Moderen syntes noget generet af alle de store Labaners Stier paa hende (hun var meget vakker), men endnu mere paa Grund af den lille Søns Modstand mod at følge hende. Han græd og bad for sig. De nærmede sig mig, og da jeg saa Guttens fortvivlede Mine, funde jeg ikke bare mig forat sige: „Ja, gåed du Gut! Bidst du, hvad der venter dig, gåd du endnu mer!“ Hvorefter Guttens naturligtvis brølede i villden Sky. Moderen saa forkræftet paa den opløste Yngling, som udtalte sin Erfaringssum i denne Sætning, og spurgte: „Hvort er det virkelig det?“ Og jeg saa opover mod Skolegangen, der gjemte al den Fortvivlelse, al den summe Sorg og Glendighed fra Ar til Ar — jeg saa Lærerne spæser derhenne foran Bygningen i bred, fed Sikkerhed og Ro, jeg omsatte dem alle med mit Blit og fordelte i Tanken min Forbitrelse paa dem — og jeg svarede med stor Bestemthed: „Ja det ved Gud, jeg gjør!“ Guttens ganske ualmindelig kraftige Brøl havde henledet Dømtænkning paa os, og nu saa jeg at Skolens „Sporhund“, den mest habede af alle vore Lærere kom henimod os. Med Inskintets Sikkerhed spurgte han in-

terfærdig: „Hvad er paafærde?“ Jeg svarede ikke, vendte ham ryggen og gif. Lidt efter saa jeg den lille Gut gaa taus og isfærdig trippende ved „Sporhunden“s Haand opimod Skolen, medens Moderen rønsynlig endnu noget betænkelig, fulgte med og kastede af og til et spørgende Blit paa den lille Yndling.

Staffars Gut! han havde forstaaet, at disse store, fremmede Mandfolk havde suspenderet hans Mors kjerlige Omhu. Vore han holdt fast ved sin ydmyge Hengivelse i Skjæbnet! Vore han ikke paa sin senere Afbøjelse forsøgte Opposition! Thi da vilde hans Skoleliv bli et Række af Fortvivlelser, af Modgang og — tilslut — Underkastelse. Vore, bare hans Eftergivenhed nu i Diebliffet maatte være et „gødt“ Børfel om, at han vilde forblive saalebes, imtil han igjen slap ud af Skolens Røgtoomaade. Da lad mig tilføje: Vore han ikke — som de fleste, de aller, aller fleste — har for svag Natur til at kunne vokse ud igjen, naar Besværlens Tæmme slaar!

I Middealderen brugte fattige Folk undertiden med Forsæt at „ud-danne“ et af sine Børn til Dørg; thi Dørgene stod i høi Pris ved alle Høffer. „Uddannelsen foregik paa den Maade, at man ligesaa Børnets Ader eller Steklar lod det tilbringe Dag og Nat fastbundet til en Træplade, som var forsynet med to lodret stillede Tverplader, en ved Hovedet og en ved Benene. Disse Tverplader stod saa langt fra hinanden, som det netop var nødvendigt, forat Lege-med funde saa Plads indenfor dem. Nu lod man som sagt Børnet lede indenfor disse Tverplader, saa at dets Bølfst altsaa hindredes. Følgen var, at han blev aldeles forkræbet; men jo fjælere Dørgene saa ud, jo forstærkede var han.

Naar jeg har sidet og tænkt tilbage paa mit Skoleliv, er jeg ofte kommen i Tanker om denne Skif. Vi kommer saa tidlig, at saa altsor tidlig ind paa Skolen, vi sættes sammen med en Mængde andre Børn, og „Undervisningen“ begynder. Hvad Slags Undervisning? Man puger boglig Lærdom ind i Hovederne paa 6—7 Aars Gutter efter en og samme Regel! Man tror, at Børn i den Alder uden Skade kan modtage Klasseundervisning, beregnet paa et „Normalbarn.“

— Men — det kan jo ikke være anderledes, siges der. Nei, jeg hører det. Men selv om saa er, kunde da ialfald ikke Lærerne være Folk, som havde lagt sig specielt efter Børneundervisning? Er det nogenfinde det? Aldrig! Og dog indrømmer man (at siges med Munden!), at ingen Tid er saa vigtig for det hele Liv som netop denne.

„Aa, men Stinhygen, Gabet mellem os! Vi frygtede de stærkere, tog vort Ron igjen mod de svagere og var kun enige i en Ting: at hade vore Lærere. Vi gav dem Ogenavn, og omtalte dem aldrig uden i de mest forbitrede eller haanende Ord . . . men frygtede dem som onde Magter. Bøghnderligt! hvis en af vore Kammerater tænkte anderledes eller sagde, at han tænkte anderledes om Lærerne, anjaa vi ham enstemmig for en Huffer, en foragtelig Smigrer. Aldrig talte vi om Skolen som andet end „Slaveriet“, — Slaveriet!

Saa var der en, to, tre af Kammeraterne, som gjorde aabenlyse Modstand (Trods). Hvor vi beundrede dem, hvor vi tog Parti for dem! Men vi saa ogsaa den Skjæbne de fik. Vi saa dem først bli grundig afstraffede, dernæst omgivne med Lærernes specielle Aftpaagivenhed og behandlet med langvarig Strengthed.

Da begyndte vi at tie stille med vore høstidt udtalte Sympatier. Vi sandt det klogere at overlade Synderne til den Skjæbne, de nu engang havde beredt sig. Og lidt efter lidt begyndte vi at se paa disse Kammerater som paa høst uforstaaelige Rensnerer — og endelig sandt vi ud, at de var slette Subjekter.

Ja, var de da ikke det? Uden Tvivl! De var slette Subjekter, men hvis var Skulden? Jeg spør nu med en bøvende Følelse for mine uhykkelige Benner, som „git tilhøst“ eller blev stultet bort paa anden Maade: Hvis var Skulden? Havde vi ikke alle fra Begyndelsen Sympatier med dem, var det ikke blot og bart deres større Værlighed og Mod, som bragte dem til at „troble“? Aa jo — som oftest var det i Sandhed saaledes. Men de fik vide af sine Lærere, at de var mistænkelige, vi, deres fejge Kammerater, traf os bort

fra dem, og saa — saa troede de ingen vilde gjøre noget, ved den Bagatel. Men saa saa jeg paa „Sporhunden“ Mine, at jeg var under Tilfælde. Snart begyndte ogsaa de andre Lærere at vise sig bidst imod mig; det var en Dag, da jeg ikke kunde Lefsen, saa fik jeg en hvas Gentyndning til at nu var „Skolens Taalmodighed“ snart slut. Jeg begyndte at bli ængstelig, kunde det være saa farligt da? Javist var det farligt! det saa jeg snart paa Lærerne, — 8 Dage efter fik jeg en anden Gentyndning om, at der var holdt et „foreløbigt Lærermøde“. Aa hvor ræd jeg blev! Endelig en Dag kom „Sporhunden“ ind med hør: „R. N. vil følge med ind paa Kontoret.“ Jeg kan ikke sige dig for en Rædsel jeg blev greben af — hvad kunde der være paa Færde?

Derinde stod begge Bestyrerne og „Sporhunden“. Den vred Nøglen om i Døren, du —! Og saa begyndte Indvisningen. Det var langt, langt borte, at det tog sin Begyndelse . . . ja jeg kunde dog ikke med min bedste Vilje forstaa, hvad dog dette havde med Sagen at gjøre. Men der var holdt et „foreløbigt Lærermøde“. Jeg var som sagt ræd, svarede med hvad Stemme og valfende. Indvisning blev omærksom, stræbte mig ind i Dinene og gjorde mig hurtigere og hurtigere Spørgsmaal. „Svar straks! Ingen Betænkning!“ Hød over hele Kroppen og birrende af Frygt svarede jeg halv sanseløs, imtil jeg med en Gang hørte det skarpe: „Hvad sagde du?“ Jeg for sammen, gav Svaret om igjen med næsten uhyrlig Stemme og i det samme som det torndende: „Du lyver!“ Diebliffet efter er der et nyt Spørgsmaal, — et til, nok et og saa igjen et torndende: „Du lyver!“ . . . Lyver? Havde jeg løst? Javist saa — ingen Tvivl om det — og jeg stod der tilslut stamrød og med nedslagne Mine . . . jeg var en Løgner, det hørte jeg for første Gang i mit Liv. Saa begyndte det forfra . . . Jeg kan ikke snakke mere om det . . . Ingen spurgte mig som saa: „Fortæl hvorfor eller hvorledes du kom til at gjøre dette eller hint!“ Den oprindelige Marjag til Forhøret var forlangt hufstet, nu handlede der om ganske anderledes alvorlige Ting.

Endelig var det forbi. Jeg var stemplet som en mistænt, en upaalidelig Person. Aa — det aad sig ind i mig, gjorde mig sty og fortvivlet. Men — jeg kunde ikke bli Huffer, jeg ja til mig selv: For Huffer! stal jeg være en Løgner i andres Mine, saa lad mig ialfald ta mig de Friheds Borten og de væmmelige Træpperne. Huffer du, hvor det ofede inde i Klassen — bestandig ofede det fra Døren! Og saa de ufordragelige Væggene, Galuten Paneling og Galuten Mur . . . akkurat som det skulde være saa kaserneagtigt som muligt. Om en Stund kom den sønige, kaffebrunne R. N. ind i Klassen . . . det var han ikke for dig? De tyffe sorte Benene, den svære Overkroppen og det færdede Ansigt? Huffer du hvor fedtet og grijet han var bestandig? Jeg tror han aldrig kjæmmede Haaret Bøghnderligt! hvis en af vore Kammerater tænkte anderledes om Lærerne, anjaa vi ham enstemmig for en Huffer, en foragtelig Smigrer. Aldrig talte vi om Skolen som andet end „Slaveriet“, — Slaveriet!

Saa var der en, to, tre af Kammeraterne, som gjorde aabenlyse Modstand (Trods). Hvor vi beundrede dem, hvor vi tog Parti for dem! Men vi saa ogsaa den Skjæbne de fik. Vi saa dem først bli grundig afstraffede, dernæst omgivne med Lærernes specielle Aftpaagivenhed og behandlet med langvarig Strengthed.

Da begyndte vi at tie stille med vore høstidt udtalte Sympatier. Vi sandt det klogere at overlade Synderne til den Skjæbne, de nu engang havde beredt sig. Og lidt efter lidt begyndte vi at se paa disse Kammerater som paa høst uforstaaelige Rensnerer — og endelig sandt vi ud, at de var slette Subjekter.

Ja, var de da ikke det? Uden Tvivl! De var slette Subjekter, men hvis var Skulden? Jeg spør nu med en bøvende Følelse for mine uhykkelige Benner, som „git tilhøst“ eller blev stultet bort paa anden Maade: Hvis var Skulden? Havde vi ikke alle fra Begyndelsen Sympatier med dem, var det ikke blot og bart deres større Værlighed og Mod, som bragte dem til at „troble“? Aa jo — som oftest var det i Sandhed saaledes. Men de fik vide af sine Lærere, at de var mistænkelige, vi, deres fejge Kammerater, traf os bort

fra dem, og saa — saa troede de ingen vilde gjøre noget, ved den Bagatel. Men saa saa jeg paa „Sporhunden“ Mine, at jeg var under Tilfælde. Snart begyndte ogsaa de andre Lærere at vise sig bidst imod mig; det var en Dag, da jeg ikke kunde Lefsen, saa fik jeg en hvas Gentyndning til at nu var „Skolens Taalmodighed“ snart slut. Jeg begyndte at bli ængstelig, kunde det være saa farligt da? Javist var det farligt! det saa jeg snart paa Lærerne, — 8 Dage efter fik jeg en anden Gentyndning om, at der var holdt et „foreløbigt Lærermøde“. Aa hvor ræd jeg blev! Endelig en Dag kom „Sporhunden“ ind med hør: „R. N. vil følge med ind paa Kontoret.“ Jeg kan ikke sige dig for en Rædsel jeg blev greben af — hvad kunde der være paa Færde?

Derinde stod begge Bestyrerne og „Sporhunden“. Den vred Nøglen om i Døren, du —! Og saa begyndte Indvisningen. Det var langt, langt borte, at det tog sin Begyndelse . . . ja jeg kunde dog ikke med min bedste Vilje forstaa, hvad dog dette havde med Sagen at gjøre. Men der var holdt et „foreløbigt Lærermøde“. Jeg var som sagt ræd, svarede med hvad Stemme og valfende. Indvisning blev omærksom, stræbte mig ind i Dinene og gjorde mig hurtigere og hurtigere Spørgsmaal. „Svar straks! Ingen Betænkning!“ Hød over hele Kroppen og birrende af Frygt svarede jeg halv sanseløs, imtil jeg med en Gang hørte det skarpe: „Hvad sagde du?“ Jeg for sammen, gav Svaret om igjen med næsten uhyrlig Stemme og i det samme som det torndende: „Du lyver!“ Diebliffet efter er der et nyt Spørgsmaal, — et til, nok et og saa igjen et torndende: „Du lyver!“ . . . Lyver? Havde jeg løst? Javist saa — ingen Tvivl om det — og jeg stod der tilslut stamrød og med nedslagne Mine . . . jeg var en Løgner, det hørte jeg for første Gang i mit Liv. Saa begyndte det forfra . . . Jeg kan ikke snakke mere om det . . . Ingen spurgte mig som saa: „Fortæl hvorfor eller hvorledes du kom til at gjøre dette eller hint!“ Den oprindelige Marjag til Forhøret var forlangt hufstet, nu handlede der om ganske anderledes alvorlige Ting.

Endelig var det forbi. Jeg var stemplet som en mistænt, en upaalidelig Person. Aa — det aad sig ind i mig, gjorde mig sty og fortvivlet. Men — jeg kunde ikke bli Huffer, jeg ja til mig selv: For Huffer! stal jeg være en Løgner i andres Mine, saa lad mig ialfald ta mig de Friheds Borten og de væmmelige Træpperne. Huffer du, hvor det ofede inde i Klassen — bestandig ofede det fra Døren! Og saa de ufordragelige Væggene, Galuten Paneling og Galuten Mur . . . akkurat som det skulde være saa kaserneagtigt som muligt. Om en Stund kom den sønige, kaffebrunne R. N. ind i Klassen . . . det var han ikke for dig? De tyffe sorte Benene, den svære Overkroppen og det færdede Ansigt? Huffer du hvor fedtet og grijet han var bestandig? Jeg tror han aldrig kjæmmede Haaret Bøghnderligt! hvis en af vore Kammerater tænkte anderledes om Lærerne, anjaa vi ham enstemmig for en Huffer, en foragtelig Smigrer. Aldrig talte vi om Skolen som andet end „Slaveriet“, — Slaveriet!

Promptness er et godt Motto. Det er vanskeligt at finde noget mere prompt end St. Patricks Biler. De er en behagelig katarrhalsk og god Medicin.

Frit for enhver. Forat give alle en Anledning til at prøve det og paa denne Maade blive overbevist om dets underfulde helbredende Virkninger, vil Dr. Kings nye Midde mod Tærina, Hoste og Forhøvelse for et begrænset Tidrum blive skænket frit. Dette Tilbud er ikke blot liberalt, men det viljer bundløs Tro paa dets Fortjenester. Alle, som lider af Hoste, Forhøvelse, Tæring, Asthma, Bronchit eller hufstet-jomhest Jdebebindende i Strube, Bryst eller Lunger er specielt anmodet om at henvende sig til Mortensens Apotek og saa en Prøveflask frit. Stor Flaske \$1.00.

Oliver Olsen, Fergus Falls, Minn. Sælger Billetter til og fra Europa med alle Linier. Oliver Olsen.

Gaa med St. Paul, Minneapolis og Manitoba, naar De rejser til Minneapolis, St. Paul, Fargo, Grand Forks, Devils Lake og alle Punkter ved Puget Sund og Pacifikkysten.

Gjennemgangstræen, lave Taxter, Behovsmæssighederne de bedste. Taxter, Kartter og Timetabeller erholdes prompte ved Henvendelse til F. Van Sant, Tidet-Agent i Fergus Falls, eller C. H. Warren, Gen'l Pass. Agent, St. Paul, Minn.

Gaa med ST. PAUL, MINNEAPOLIS AND MANITOBA RAILWAY. naar De rejser til Minneapolis, St. Paul eller noget Sted. 2000 Mile Jernbane i Brug.

Overland & Holand. Bedste Fotografier i Fergus Falls. Portraet, Grad-nø og Landfaber i alle Stidretter. Vi leverer intet uden første Klasse Arbeide. Kontor og Galleri 128 Lincoln Ave.

Doktorerne McLean & Duncan, Læger og Chirurger (medlig ansatte ved Montreal Hospital). Kontor over City Drug Store, Fergus Falls, Minn. Mark: Special Dømtænkning skænket Dies- og Drenghomme. j14 b

Dr. A. Jacobsen, examineret ved Kristiania Universitet. Specialfag: Dien- og Kvindehelgdomme. Kontor i Bad-Bygningen, Lincoln Ave. Bud nedlægges i Johnsons Apotek.

L. O. Johnson, Sælger Bøker paa alle større Byer i Europa. Agent for over tyve Dømtænkninglinier.

Genagent for alt Staten tilhørende Svanpland i D. tærtail, Douglas, Grant og Vope Countier. A. S. Clamden, Kontor Fergus Falls National Bank, Fergus Falls, Minn.

Promptness er et godt Motto. Det er vanskeligt at finde noget mere prompt end St. Patricks Biler. De er en behagelig katarrhalsk og god Medicin.

Frit for enhver. Forat give alle en Anledning til at prøve det og paa denne Maade blive overbevist om dets underfulde helbredende Virkninger, vil Dr. Kings nye Midde mod Tærina, Hoste og Forhøvelse for et begrænset Tidrum blive skænket frit. Dette Tilbud er ikke blot liberalt, men det viljer bundløs Tro paa dets Fortjenester. Alle, som lider af Hoste, Forhøvelse, Tæring, Asthma, Bronchit eller hufstet-jomhest Jdebebindende i Strube, Bryst eller Lunger er specielt anmodet om at henvende sig til Mortensens Apotek og saa en Prøveflask frit. Stor Flaske \$1.00.

Oliver Olsen, Fergus Falls, Minn. Sælger Billetter til og fra Europa med alle Linier. Oliver Olsen.

Gaa med St. Paul, Minneapolis og Manitoba, naar De rejser til Minneapolis, St. Paul, Fargo, Grand Forks, Devils Lake og alle Punkter ved Puget Sund og Pacifikkysten.

Gjennemgangstræen, lave Taxter, Behovsmæssighederne de bedste. Taxter, Kartter og Timetabeller erholdes prompte ved Henvendelse til F. Van Sant, Tidet-Agent i Fergus Falls, eller C. H. Warren, Gen'l Pass. Agent, St. Paul, Minn.

Gaa med ST. PAUL, MINNEAPOLIS AND MANITOBA RAILWAY. naar De rejser til Minneapolis, St. Paul eller noget Sted. 2000 Mile Jernbane i Brug.

Overland & Holand. Bedste Fotografier i Fergus Falls. Portraet, Grad-nø og Landfaber i alle Stidretter. Vi leverer intet uden første Klasse Arbeide. Kontor og Galleri 128 Lincoln Ave.

Doktorerne McLean & Duncan, Læger og Chirurger (medlig ansatte ved Montreal Hospital). Kontor over City Drug Store, Fergus Falls, Minn. Mark: Special Dømtænkning skænket Dies- og Drenghomme. j14 b

Dr. A. Jacobsen, examineret ved Kristiania Universitet. Specialfag: Dien- og Kvindehelgdomme. Kontor i Bad-Bygningen, Lincoln Ave. Bud nedlægges i Johnsons Apotek.

L. O. Johnson, Sælger Bøker paa alle større Byer i Europa. Agent for over tyve Dømtænkninglinier.

Genagent for alt Staten tilhørende Svanpland i D. tærtail, Douglas, Grant og Vope Countier. A. S. Clamden, Kontor Fergus Falls National Bank, Fergus Falls, Minn.

Charles J. Wright, Fergus Falls, Minnesota. (Office i Court-Huset). Local-Agent for Salget af Rail-Road-Land i Countierne Ottertail, Grant, Wilkin og Clay. Kartter og Beskrivelser sendes frit paa Forlangende. Breve besvares i det engelske og norske Sprog. ap15tf. L. A. Kjørven, Clerf.

H. H. Marden, Sagsfører. Forhør ved Jury, Arvejager, og Indkastation en Specialist. Kontor i First National Banks Bygning, Fergus Falls, Minn.

FIRST NATIONAL BANK of Fergus Falls. C. D. Wright, Præsident. J. F. Williams, Vicepræsident. E. A. Jewett, Kasserer.

J. W. Carl har de for Farmere mest ønskelige Fonds at laane af, fordi 1. Rente og Kapital betales i hans Kontor, og De kan saa Deres Note der den Dag, den er forfalden.

2. Han kan laane Dem Penge paa fem Aar eller endnu længere Tid, for Indbetaling Her. 3. Han kan laane Dem Penge efter Afdragsplanen.

4. Han vil modtage Afbetalinger paa Laanet, naar De ønsker det, og isølgelig spare Dem Renten af den Sum, De betaler.

5. Mr. D. J. Thompson, Kontorets altid imøbetommende og buelige Clerf, er steds villig til at forklare vort Forretningsystem og give vore stambinaviste Venner al ønskelig Beskedning.

6. Pengene er altid paa rede Haand for Dem, saasnart Deres Papirer er færdige. Der er ingen Forsinkelte eller Resisto, som naar de maa sende Papirerne bort, før De faar Pengene.

J. W. Carl. Room 18 First National Bank, Fergus Falls, Minn.

Northfle Klod Bremer Line. Passagerer befordres til og fra Norge, Danmark og Sverige til overordentlig lave Priser. Forudbetalte Billetter (prepaid) fra Kristiania etc. \$20.00 Nærmere Underretning meddeles a J. Wm. Eshenburs, General-Agent, Chicago, Ill. eller til hans autoriserede Agenter, mjl8y.